

Wilhelm Ottó

Építsük fel a Templomot!

Építsük fel a Templomot!
Dicsőt, méltót, ünnepit;
Teremtőnket magasztalót,
mely ámulatot vetít!

Öröm és mámor köszöntse,
borzongjon aki belép:
áradjon a hely szelleme,
ringasson a büszkeség,

Öleljen s égig emeljen
csodálat és ragyogás;
hű nemzetünk adománya:
csoda – mi is lehetne más?

Építsük fel a Templomot?
Miért és főleg kinek?
Pompás díszletet, amelyben
belül üresség liheg;

Márvány sírok és szobrok közt
néha kongó léptekért;
múzeumot turistáknak,
mivel éppen ideért?

Ige, pap és hívők nélkül
csak palota a templom;
ima, fohász, öröm híján
nincs ki vizet fakasszon...

Lelkek otthona a Templom,
közösségek menhelye;
óvjon, védjen, úgy oktasson
s világítson Istenre.

Jó szándékkal, erős hittel
a térítés: kegyelem;
lelkekben épüljön Templom
ártalomra képtelen.

Ha őseink tiszteletét,
a szülőkért rajongást,
a hazáért lelkesedést
óvja hitünkéből palást

Akkor építsünk Templomot:
szeretetből a falát,
abban leljen büszkeséget:
Isten, haza és család.

Igaz, élő Isten

Az én Istenem nem Úr, együtt Anya és Atya,
nem kell, hogy rettegiem őt, vagy imádjám szolgaként;
nem hatalmas, nem büntet, nem ijeszt és mennydörög,
halállal sem fenyeget: Ő az élet és én is
általa s benne élek, bennem lakik s én benne,
oltalmat és hitet nyújt. Ő a volt, a lesz és van,
mindörökké létező. Nem utasít csak halkan
terel, mint pásztor juhát; tudást etet és szeret,
ha elbotlom, felemel; kenyeret és bort kínál;
a sötétben fény és láng, boldogság a fegyvere,
lakomája az öröm. Ő az örök magvető.
Életfája a szőlő és a gyermek a gyümölcs,
undorítja a hazug, rablás és harácsolás.
Kit Ő táplál: mindig él, mert a haláltól sem fél.

Tartozik az élet

Tartozik az élet
még nekem egy csókkal,
mámoros, illatos,
égbe csábítóval,

hódítson az öröm
forró ágyékával,
ahogyan tavasszal
a madárdal szárnyal.

Tartozik a halál
egy villanó késsel,
vagy egy lágy, végzetes
végső öleléssel.